

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Ямбол, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XV СЪСТАВ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Марина Хр. Христова Иванова

при участието на секретаря Т.С.К.
като разгледа докладваното от Марина Хр. Христова Иванова Гражданско дело № 20232330103248 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Р. Г. П. против „Вива Кредит“ АД с искане за прогласяване на нищожност на договорни клаузи за заплащане такса експресно разглеждане и неустойка поради противоречие с добрите нрави и разпоредби на ЗПК, сключен между на 28.08.2023 год .

В исковата молба се твърди, че на 28.08.2023 год. между страните бил сключен договор за паричен заем при посочени условия. В същия било предвидено заплащане на такса експресно разглеждане на документи в размер на 817, 80 лв., както и неустойка – чл. 4, ал. 2 от договора в размер на 545,10 лв. Ищцата счита, че посочените клаузи в договора са нищожни поради противоречието им с добрите нрави, както и предвид неспазване на нормите на чл. 10а, чл. 11, чл. 19, ал. 4 от ЗПК, за което се изтъкват доводи и съображения.

Претендира се уважаване на претенциите , както и присъждането на направените по делото разноски.

В депозирания в срок отговор ответното дружество оспорва исковете, като неоснователни. Посочва се, че договора не противоречи на добрите нрави , по подробно изложени съображения. Не било налице и противоречие на клаузи в договора с разпоредби на ЗПК. Претендира се отхвърляне на исковете, както и присъждане на разноски в производството.

Същевременно ответникът предявява срещу ищцата насрещен иск за присъждане на дължимите по договора главница и договорна лихва, като с НИМ заявява, че обявява кредита за предсрочно изискуем поради неплащане на посочени месечни погасителни вноски. Излага доводи за основателност на претенцията си и моли за уважаването ѝ. Прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

В депозирания отговор по насрещния иск ищцата оспорва същия. Посочва, че счита договора за нищожен. В противоречие с добрите нрави била уговорена възнаградителната лихва по кредита. Договорът бил в противоречие и с чл. 22 от ЗПК, т.к. липсвали условия по прилагането на ГЛП. Не било ясно и какво включва уговорения ГПР. Липсвал подробен погасителен план, което лишавало ищцата от възможност да разбере какво включват месечните погасителни вноски. Оспорва на ищцата да са били предоставени ОУ, както и същата да ги е подписала на всяка страница. Била заобиколена разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, т.к. разходите за неустойка и такса експресно разглеждане не били посочени в ГПР. В обобщение счита договора за изцяло недействителен. Моли за отхвърляне на претенцията.

В с.з. ищцата редовно уведомена, не се явява и не се представлява.

Ответното дружество, редовно уведомено, не изпраща представител.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Не се спори по делото, че между страните е бил сключен договор за паричен заем от 28.08.2023 год. по реда на ЗПФУР. По силата на договора заемотелят се задължава да предаде на заемополучателя сумата от 1300 лв. Уговорено е сумата да бъде върната на 30 месечни погасителни вноски от по 81,87 лв., в които са включени част от дължимата главница, лихва и такси експресно разглеждане, или общ размер на всички плащания 2453,40 лв. Определен е фиксиран годишен лихвен процент – 40, 32 % и ГПР – 21,46 %. С договора е предвидено още, че заемотелят дължи на заемотеля за извършената допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката такса в размер на 817,80 лв.- чл. 1/3/. Според чл. 4 от договора заемотелят се задължава в 3-дневен срок от получаване на сумата да представи на заемотеля едно от следните обезпечения – поръчител- физическо лице, отговарящ на определени условия или банкова гаранция, като при неизпълнение на това задължение заемотелят дължи неустойка в размер на 545,10 лв., която страните се съгласяват да се разсрочи и да се заплаща на равни части към всяка погасителна вноска, която става в размер на 99,95 лв., или общата дължима сума е в размер на 2998, 50 лв.

Ответникът е представил Справка погасителен план по договор за паричен заем.

В подкрепа на твърденията си за влошено здравословно състояние и финансово положение ищцата е представила копие от болничен лист и заповедно съобщение по ИД № *** год. по описа на *** при РС – С..

По делото е назначена и прието заключението на ССЕ, видно от която по договор за паричен заем от 28.08.2023 год. е постъпила еднократно сумата от 228 лв., с която е погасена вноска № 1 по погасителен план, както и част от начислените разходи за събиране на вземането- договорна лихва, неустойка, такса за експресно разглеждане. Към датата на подаване на НИМ размерът на непогасените задължения по договора е общо 1280, 32 лв., от които главница в размер на 1230, 73 лв., договорна лихва за периода 27.10.2023 г. – 29.01.2024 год. – 49,59 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Правните основания на предявените главни иски са чл. 26, ал. 1 предл. 1 и предл. 3 от ЗЗД, а на насрещните иски – чл. 79, вр. чл. 240 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По първоначално предявените иски:

Уважаването на предявените първоначални иски следва от наличие на следните

предпоставки: наличие на сключен между ищеца и ответника договор за кредит при описаните в исковата молба параметри и наличие на релевираните с исковата молба основания и обстоятелствата, от които произтича нищожността на клаузите за заплащане на такса за експресно разглеждане на документите, и за заплащане на неустойка от договора за паричен заем.

В случая страните не спорят, че между тях съществува валидно облигационно правоотношение по процесния договор за паричен заем, факт обявен за безспорен и с доклада по делото. Предвид качеството на кредитополучателя - физическо лице и липсата на противни твърдения, съдът намира, че същото притежава характеристиките на договор за потребителски кредит, при което освен нормите на ЗПК и ЗЗД и с оглед качеството на кредитополучателя на "потребител", приложение намират и нормите на Закона за защита на потребителите - съгласно чл. 24 ЗПК, във вр. чл. 143 - чл. 148 ЗЗП, както и чл. 146, ал. 1 ЗЗП, които прогласяват неравноправните клаузи за нищожни, поради пряко противоречие с императивните норми, защитаващи потребителя като по-слаба в икономическо отношение страна.

В този смисъл съдът намира че клаузата, уговорената в договора за кредит, според която се дължи неустойка за непредоставяне на обезпечение се намира в пряко противоречие с императивните разпоредби на ЗЗП и ЗПК. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Освен това, неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпените вреди (няма данни за заявителя да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. На последно място, по посочения начин се заобикаля закона - чл. 33, ал. 1 ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. С процесната клауза за неустойка в полза на заявителя се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - неадекватно обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. По начина, по който е уговорена, тази неустойка би се дължала дори и ако длъжникът изпълни основното си задължение по договора да върне на уговорения падеж заетата сума. Ето защо, съдът намира, че клаузата за непредоставяне на обезпечение на кредита по посочените в договора начини е нищожна, като неравноправна, а от друга страна противоречи на добрите нрави.

По отношение иска за прогласяване нищожността на клаузата от процесния договор за кредит, която предвижда заплащането на такса за експресно разглеждане на документите в размер на 817, 80 лева: Действително съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но съгласно, ал. 3 от законовия текст - кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисионна за едно и също действие, а съгласно, ал. 4 - видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисионни, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит. От съдържанието на договорните клаузи обаче по никакъв

начин не се установява, че са спазени изискванията на чл. 10а, ал. 4 ЗПК, нито пък, че не е нарушен принципът залегнал в чл. 10а, ал. 3 ЗПК. Експресното разглеждане на молбата за кредит е част от усвояването на кредита, поради което такса за такъв вид разглеждане не се дължи. Налага се извод, че тази такса е всъщност печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично. Не без значение е и обстоятелството, че размерът на таксата надхвърля половината от главницата по договора. В тази връзка клаузата, предвиждаща дължимост на такса за експресно разглеждане на документи, се явява нищожна поради противоречие със закона.

С оглед на всичко изложено, така предявените претенции се явяват основателни и доказани, поради което и следва да бъде прогласена нищожността на клаузите на чл. 1/3/ и чл.4/2/ от процесния договор.

По отношение предявените насрещни искове:

Както беше посочено по-горе страните не спорят, че са обвързани от валидно облигационно правоотношение по договор за паричен заем от 28.08.2023 год. Не се спори и , че сумата предмет на договора е реално предадена на ищцата по начина уговорен в същия, вкл. се установи, че за погасяване на задълженията по договора е била внесена еднократно сумата от 228 лв., на 13.10.2023 год., като след тази дата плащания не са постъпвали.

С исковата молба по насрещните искове, ищецът по тях е обявил предсрочна изискуемост на процесния договор за кредит, по което обявление становище не е изразено от ответника по насрещния иск. Съгласно практиката на ВКС, обективизирана в решение № 148/02.12.2016 г. по т. д. № 2072/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о. и решение № 208/09.02.2018 г. по т. д. № 394/2017 г. на ВКС, ТК, I т. о., начинът на удостоверяване на връчването на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на банката, че счита вземането по договор за кредит за предсрочно изискуемо, е поставен в зависимост от избрания от кредитора способ за уведомяване. В посочените решения съдебният състав на ВКС е приел, че предсрочната изискуемост на вземането настъпва от датата на връчване на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на кредитора, ако към този момент са били налице обективните предпоставки, обуславящи изискуемостта. Законодателят не предписва конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорните правоотношения, поради което кредиторът не е ограничен относно избора на способ за връчване на съобщения.

Съгласно чл. 8, ал. 3 от процесния договор за кредит, сключен между страните при забава с повече от 90 дни заемодателят може да обяви цялото задължение за предсрочно изискуемо като това изявление следва да е изпратено до адреса или ел. поща на заемателя, при което предвид направеното волеизявление за обявяване на предсрочната изискуемост от кредитора, което е достигнало до длъжника чрез връчването на препис на същия от насрещната искова молба и установеното по делото чрез заключението на назначената по делото съдебно - счетоводна експертиза, че последно плащане по кредита е направено от длъжника - ответник по насрещните искове на 13.10.2023 г., а исковата молба по насрещните искове е предявена на 30.01.2024 г., т.е. налице както просрочие повече от 90 дни, уговорено в договора, така и изявление на кредитора, достигнало до длъжника относно изгубване преимуществата на срока на задължението, при което съдът приема, че е настъпила и обявена на длъжника по договора предсрочната изискуемост на вземането по кредита.

С отговора по НИМ ищцата и ответник по насрещния иск е релевирала множество възражения за недействителност на целия договор.

Съдът счита, част от тях за неоснователни, предвид следното: В случая договорът е сключен по ясен и разбираем начин, като в същия е посочен общият размер на кредита съгласно чл. 11, ал. 1, т. 7 от ЗПК, лихвеният процент на кредита съгласно чл. 11, ал. 1, т. 8 от ЗПК определен на годишна основа съгласно § 1, т. 4 от ДР към ЗПК, общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Налице и погасителен план. Той е посочен в договора, с точни дати за погасяване и с фиксирана точна сума. За да е действителен договорът, за който няма променяща се лихва, а тя е договорена точно, не е необходимо погасителният план да съдържа разбивка на това вноската каква части от лихвата и главницата погасява. В решение на Съда на ЕС по дело C-42/15 е прието, че чл. 10, пар. 2, букви "з" и "и" от Директива 2008/48 трябва да се тълкува в смисъл, че срочният договор за кредит, предвиждащ погасяването на главницата, чрез последователни вноски, не трябва да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска е предназначена за погасяването на тази главница. В чл. 5/2/ е предвидено правото на заемателя на отказ от договора. Същевременно с подписване на договора заемателят е декларирал, че е получил екземпляр и приема ОУ, неразделна част от договора.

Настоящата инстанция намира, че са неоснователни изложените доводи в относително противоречието на договорената възнаградителна лихва с добрите нрави. Договорен е фиксиран лихвен процент на годишна основа, при което не е било необходимо посочване на методика за изчисляването му. Съгласно чл. 9 ЗЗД – страните могат свободно да определят съдържанието на договора доколкото не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. В момента в действащото българско законодателство не е регламентиран максимален размер на договорната лихва, посочен в чл. 10, ал. 2 от ЗЗД, приложим според ВКС за възнаградителната лихва, каквато е и процесната. Т.е. няма повелителна норма, която да ограничава размерът на лихвите по договорите. В практиката на ВКС е прието, че максималният размер на договорната лихва, била тя възнаградителна или за забава е винаги ограничен от втората хипотеза на чл. 9, касаеща добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави се приемат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг и др. Прието е и, че противно на добрите нрави е да се уговаря лихва надвишаваща трикратния размер на законната лихва. Следва да се има предвид и, че възнаградителната лихва е възнаграждението на кредитора за предоставяне на капитал – парична сума и риска, който поема да отпусне кредити без обезпечение и на рискови клиенти, без гаранция дали и кога ще получи сумите обратно. В случая е меродавна волята на страните, само ако тя не надвишава най-високия размер, допустим от чл. 19, ал. 4 от ЗПК – петкратния размер на законната за страната лихва. От друга страна, предвид принципа на свободно договаряне по чл. 9 от ЗЗД, страните са се съгласили да уговорят предвидения в договора годишен лихвен процент. Ищцата – ответник по НИ се е съгласила с тази цена на кредита при преддоговорния етап, както и към момента на сключване на договора, както и поради факта, че не се е възползвала от правото да се откаже от сключения договор. Поради всичко изложено до тук, възражението се приема за неоснователно. Не без значение е факта, че в настоящия процес не се установи и какъв е трикратният размер на законната лихва. Поради това съдът счита, че не е налице противоречие на добрите нрави при определяне на възнаградителната лихва, поради което и не е налице твърдяното основание за нищожност на договора.

Според чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК договорът следва да съдържа информация и за "годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите. В чл. 1 т. 8 от процесния договор е посочен размерът на ГПР по кредита – от 21,46 % ,като са посочени взетите предвид допускания.

Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, като в ал. 4 на визираната правна норма е посочен неговият максимално допустим размер – пет пъти размера на законната лихва. В параграф 1 на ДР на ЗПК е дадена легална дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“ - това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси и възнаграждения за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователни премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В конкретния случай е посочено, че ГПР е 21,46 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Нещо повече- както вече бе коментирано, предвид предпоставките, при които става изискуема разписаната в чл. 4 от Договора "неустойка", то тя е с характер на възнаграждение и следва да бъде включена изначално при формирането на ГПР. Същото се отнася и до разписаната в чл. 1, ал. 3 от Договора такса за "експресно разглеждане ", въведена като задължителен допълнителен разход. По този начин се е достигнало до допълнително възнаграждение, извън уговорената възнаградителна лихва и на скрити проценти от ГПР. При сключване на процесния договор ищецът по НИМ е обявил параметрите на общо оскъпяване на отпуснатия заем по начин, изключващ възможност за възприемане от страна на потребителя на действително поетата финансова тежест. Така типизирани клаузите на договора на практика лишават потребителя от избор и възможност за индивидуално договаряне. Регламентираното от законодателя ограничение за размера на всички разходи по кредита цели да предотврати прекомерното му оскъпяване чрез въвеждане на други разходи, комисиони, възнаграждения от страна на търговеца, в нарушение на принципа на добросъвестността, което би довело до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя по смисъла на чл. 143 ЗЗП, който закон намира приложение съгласно чл. 24 ЗПК.

Невключването на услугата – такса експресно разглеждане и дължимата неустойка в размер на общо 1362, 90 лв. лв., надвишаващ размера на главницата по кредита при изчисляване на годишния процент на разходите, обосновава извод за

противоречие на договора с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, доколкото в уговорения годишен процент на разходите не са отразени всички действителни разходи по кредита. По този начин потребителят като икономически по-слабата страна е лишен от възможността да извърши информиран избор за крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти, с което се нарушава принципът на добросъвестността. Последицата, свързана с неспазване изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, е уредена в нормата на чл. 22 ЗПК, която предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и, ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. В случая не е възможно нищожната клауза да бъде заместена по право от повелителни правни норми, както и договорът за паричен заем да бъде сключен без тази клауза, като се изходи от характера му. Нормите на Глава 6 от ЗПК са императивни и възможност за отклонение от тях законодателя не е предвидил/ в този смисъл и Решение от 22.04.20219 г. по в.гр.д.№67/2019 г. на ЯОС. РЕШЕНИЕ № 12 ОТ 25.01.2024 Г. ПО В. ГР. Д. № 494/2023 г. на ЯОС и др./

Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност по кредита, без да дължи лихва или други разходи по кредита, а това в случая е сумата 1072 лв. – главница, след приспадане на върнатата сума от 228 лв. До този размер и претенцията се явява основателна и доказана.

Направеното искане за прихващане с НИМ е оттеглено от ищеца.

Искането на ищцата за разсрочване на изпълнението на задължението се явява неоснователно, тъй като съгласно чл. 241, ал. 1 ГПК при постановяване на решението, съдът може да разсрочи изпълнението с оглед на имотното състояние на страната или други обстоятелства. Ищцата не е ангажирали годни доказателства в подкрепа на искането си, касаещи имотното ѝ състояние, здравословното ѝ състояние, семейното ѝ положение, включително актуалния размер на дохода си от трудово правоотношение, които да бъдат ценени от съда като релевантни при преценка на искането. Преценката на съда не може да почива на предположения.

По разноските:

При този изход от спора, разноски се дължат и на двете страни, както следва:

По правилата на процеса, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът по главния иск следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените разноски по делото в размер на 100 лв. платена държавна такса.

Следва и да заплати на пълномощника на ищцата адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Преобладаващата съдебна практика е, че когато с една молба са предявени от един ищец срещу определен ответник обективно кумулативно съединени иски /като в настоящия случай/, интересът върху който следва да се определи минималния размер на адвокатското възнаграждение е сборът на цената на всички иски /Определение № 29/20.01.2020 г. по ч.т.д. № 2982/2019 г. II т.о. ВКС/. От друга страна съгласно Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/2022 г. на Съда на ЕС, съдът при определяне на адвокатско възнаграждение не е длъжен да се съобрази с минимално определените размери на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така в случая, съобразно цената на първоначалните иски, и като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, приключило с едно открито съдебно заседание, в което лично участие не е взел пълномощник адвоката на ищцовата страна, съдът намира, че

следва да определи възнаграждение на минимума, предвиден в Наредбата, в размер на 523, 55 лв. с ДДС. Следва да се има предвид, че според практиката на ВКС, изразена в определения по чл. 274, ал. 3 ГПК, според която наличието на основанията по чл. 38, ал. 1, т.2 ЗАДв. не може да бъде обсъждано от съда при произнасяне по отговорността за разноси, като взаимно формираната между доверителя и довереника воля за процесуално представителство по реда на този текст е достатъчна за доказване на материалната затрудненост, като решението дали да окаже безплатна помощ е въпрос единствено на преценката на самия адвокат / в този см. Определение № 643/07.12.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 2370/2022 г., I т. о. и др./. На адвоката на ищцата се дължи и възнаграждение за процесуално представителство по насрещния иск, като с оглед отхвърлената част от същия, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на адвокатско възнаграждение в размер на 118, 32 лв.

На осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът и ищец по насрещния иск също има право на разноси. В настоящия случай не е уважен иск за връщане на недължимо платена сума по договор за кредит, чиито клаузи са били обявени за неравноправни. С оглед изхода на процеса по насрещния иск, ответникът по него дължи разноси на ищеца за заплатена държавна такса и депозит за вещи лице в размер на 197, 46 лв. Разноси за адвокатско възнаграждение не се присъждат, т.к. до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция доказателства за договорен и заплатен адвокатски хонорар не са представени,

Така мотивиран, ЯРС

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по иска на Р. Г. П., ЕГН ***** против „Вива кредит” АД, ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр.София, че клаузите на чл. 1, ал. 3 и чл. 4, ал. 2 от Договор за паричен заем Standart 30 № *** год. са нищожни на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 10а, чл. 11, ал. 1, т. 10, чл. 19 от ЗПК.

ОСЪЖДА Р. Г. П., ЕГН ***** да заплати на „Вива кредит” АД, ЕИК *** , сумата от **1072 лв.** – главница по договор за паричен заем Standart 30 № *** год. , в едно със законната лихва от датата на НИМ – 30.01.2024 год. до окончателното изплащане на сумата, като претенцията за горницата над тази сума до пълния предявен размер от 1231, 93 лв., както и за сумата 155, 07 лв. – договорна лихва за периода 27.10.2023 год. – 29.01.2024 год., като неоснователна – **ОТХВЪРЛЯ.**

ОСЪЖДА „Вива кредит” АД, ЕИК *** да заплати на Р. Г. П., ЕГН ***** сумата от 100 лв. – разноси за настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Р. Г. П., ЕГН ***** да заплати на „Вива кредит” АД, ЕИК *** , сумата от 197, 46 лв. – разноси за настоящата инстанция.

ОСЪЖДА „Вива кредит” АД, ЕИК *** да заплати на *** М. В. М. от АК – П., с адрес гр. П., бул.“*** , на основание чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 523, 55 лв. с ДДС по главните искове, както и адвокатско възнаграждение в размер на 118, 32 лв. с ДДС по НИ.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ЯОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____